

# Recull de Premsa



PALAU  
DE LA  
MÚSICA  
ORFEÓ  
CATALÀ



► 19 Julio, 2016

# Homenatge als vençuts (amb un nus a la gola)

Un emotiu acte al Palau de la Música Catalana inaugura oficialment la commemoració dels 80 anys de la Guerra Civil

LAURA SERRA  
BARCELONA

L'Antoni i l'Alfons Cànovas seuen de costat a la fila 5 del Palau de la Música Catalana. "Devem ser els més vells d'aquí", observa l'Alfons amb murrieria. Tenen 96 i 98 anys, o sigui que això els converteix en adolescents aquell 18 de juliol del 1936. Els dos germans participaven en els assajos de l'Olimpiada Popular que s'havia de celebrar a l'estiu. Eren a Montjuïc "fent moviments gimnàstics" quan els van avisar de la sublevació militar al Marroc. L'endemà, des del terrat de casa, a la Barceloneta, sentien els primers trets. Els Cànovas van ser voluntaris al front. El seu pare va morir en un atac dels bombarders italians sobre Barcelona. Un cop va acabar la guerra, l'Alfons es va quedar amb la mare, vídua amb dos fills petits de 8 i 4 anys, mentre que l'Antoni va "seguir lluintant fins a l'últim dia". Va arribar amb la 27a Divisió fins a la frontera francesa i va entregar el fusell. Exili.

Al seu costat hi seu Mariona Agustí, filla de Conxita Badia, la soprano que fa 80 anys era en aquest mateix Palau assajant amb Pau Casals l'himne inaugural de l'Olimpiada. "Estiuejàvem al Vendrell, però no hi vam anar perquè esperàvem la mamà. Va arribar en taxi, i el taxista li va dir: «Quina sort que avui a la nit sigui a casa», recorda. Tenia 11 anys, però se sap de memòria què va passar: "Acaba l'assaig i comença l'exili".

L'acte per commemorar els 80 anys de l'inici de la Guerra Civil es titula, precisament, *L'últim assaig*, i parteix d'aquell instant al Palau de la Música en què s'informa als inter-

prets que "a Madrid ja parlen de guerra". Des "del cop d'estat contra la República i l'inici de la Guerra Civil" en "un dissabte lluminós, una tarda magnífica, amb una posta daurada" –com descriu la presentadora de l'acte, l'actriu i cantant Helena Miquel–, el relat repassa l'impacte del cop, la duresa de la guerra i fins a l'exili. De seguida es veu clar que és un vespre de nostàlgia més que de venjança, de record més que de ràbia, quan la Companyia Elèctrica Dharma entona algunes melodies versionades: *Bella Ciao*, *La Mare de Déu*, *L'emigrant*, *El cant dels ocells* o *El gegant del pi*.

## Testimonis contra la desmemòria

Ha costat anys poder parlar de la guerra. "La Transició va ser un procés iniciat des de la legalitat de la dictadura i un dels seus principals èxits va ser la institucionalització de la desmemòria col·lectiva", afirma Miquel, veu d'un acte organitzat per la Generalitat de Catalunya. Una memòria que també es reivindica als carrers de Barcelona amb els 520 bans informatius que l'Ajuntament ha escampat per la ciutat i que van encapçalats per uns versos de Màrius Torres, del 1942: "Jo vull la pau, però no vull l'oblit". "Ara fa 80 anys un grup de militars empesos per civils, eclesiàstics i organitzacions feixistes, amb el suport de l'Alemanya nazi i l'Estat italià, van promoure la rebel·lió armada per destruir l'Estat democràtic republicà, i amb ell els primers drets nacionals assolits pels catalans en règim d'autonomia", comença afirmant el cartell. La imatge de la commemoració serà la icònica fotografia de la miliciana Marina Gimestà el 21 de juliol del 1936 al Hotel Colón, amb un fusell a l'esquena

i Barcelona al fons. Avui s'escamparà per la ciutat.

Com ella, desenes de testimonis de la guerra desfilen per les pantalles del Palau de la Música. Lluís Martí Bielsa assegura: "No crèiem que érem en una guerra". Josep Pujades explica els Fets de la Fatarella, i Andreu Claret, la Batalla de l'Ebre: "Molts morts podrint-se, perquè no els podíem enterrar, amb els cucs i la pudor que feien". Josep Capsada recorda "l'entrada a Tarragona en desbandada". Sentia les metralladores "a tota pastilla": "Vaig estar de sort. Perquè era estar de sort..." El bombardeig de Granollers, la retirada, els camps de refugiats, Argelers, la Gestapo, les presons franquistes, les fosses. Són instants, frases, flaixos, moments que han viscut persones anònimes, que s'han mantingut inesborrables en el seu record, i que junts constitueixen un fresc terrible, trist i injust d'una època fosca.

Sensacions i misèries que també van viure i compartir escriptors i intel·lectuals catalans, que van deixar plasmat en frases que avui a molts els surten de nord. Aquell "Una nit de lluna plena / tramuntàrem la carena, / lentament, sense dir re...", de Pere Quart. La "gloriosa" República que sempre recordava Montserrat Abelló o Pere Calders també apareixen per boca dels actors Toni Sevilla i Maria Rodríguez.

L'acte de commemoració de la guerra és en el fons un homenatge als vençuts republicans: no s'obre



**Sona 'Els segadors' i Jordi Carbonell s'aixeca de la cadira de rodes per cantar l'himne**

cap esclatxa sobre el debat de bàndols, ni es reparteixen culpes. Els protagonistes són persones, víctimes, testimonis, i fins i tot els polítics els han cedit el protagonisme. A platea hi ha les màximes autoritats del país: el president Carles Puigdemont; la presidenta del Parlament, Carme Forcadell; el conseller Raül Romeva i l'alcalde Ada Colau, i també una representació del cos consular i el president de la regió del Lluenguadoc-Rosselló-Migdia Piri-



► 19 Julio, 2016



neus, Gerard Onesta, i altres representants institucionals. Avui, però, no faran cap parlament.

En la recta final de l'acte hi ha un record per les víctimes de les guerres actuals i es defensen "els valors democràtics i de pau". S'interpreta la *Cançó de somni* que va compondre Jaume Pahissa i que mai va poder sentir a Catalunya perquè va morir a l'exili. També *L'emigrant*, aquella *Novena simfonia* de Beethoven que Pau Casals no va poder dirigir i, final-

ment, *Els segadors*. A les últimes files, el polític i filòleg Jordi Carbonell, amb 92 anys, s'aixeca de la cadira de rodes i canta l'himne. Nus a la gola. "Jo les he viscudes, aquestes coses", diu. Tenia 12 anys. "Era un moment d'una por horrorosa i una repressió total, individualitzada. Cinc homes eren una reunió clandestina -fa memòria-. Era el moment zero dels Països Catalans. En aquests anys hem passat de zero a gairebé 100; però el 100 arribarà aviat".

**01. L'Orfeó Gracienc, la Coral Càrmina i l'Orquestra Simfònica del Vallès van actuar a *L'últim assaig*.**

**02. Els germans Antoni i Alfons Cànovas van ser voluntaris al front.**

**03. El ban de l'Ajuntament de Barcelona que commemora els 80 anys de la guerra.**

PERE VIRGILI



▶ 19 Julio, 2016

## La 'Novena' de Beethoven que la Guerra Civil va fer emmudir

**JORDI GARRIGÓS**  
**BARCELONA**

El 18 de juliol del 1936 no només se sentien consignes i soroll de barricades als carrers de Barcelona. Al Palau de la Música, Pau Casals assajava amb la seva orquestra i l'Orfeó Gracienc la *Novena simfonia* de Beethoven, la mateixa peça que havien interpretat cinc anys abans per celebrar la proclamació de la Segona República espanyola. Faltaven 24 hores per tocar-la en directe al Teatre Grec, per al concert d'inauguració de les

Olimpiades Populares de Barcelona, un esdeveniment que s'havia de celebrar entre el 19 i el 26 de juliol en resposta als Jocs Olímpics de Berlín. El govern central del Front Popular havia boicotejat la cita alemanya, retirant l'equip estatal en protesta per la política feixista d'Adolf Hitler i, en contrapartida, n'organitzava uns d'alternatius. Mai van arribar a celebrar-se, ni a la capital catalana ni en cap altra ciutat del món.

El que va impedir-ho va ser l'inici de la Guerra Civil Espanyola, que va sorprendre Casals en ple assaig. Abans de donar per acabada la sessió, els músics van interpretar el fi-



Pau Casals assajant amb l'Orquestra Filharmònica Txeca a Praga el 1937. ERICH AUERBACH / GETTY



nal de la simfonia, sabent que passaria molt temps abans que tornessin a trobar-se tots junts. Era el prelude del llarg adéu a Catalunya de Casals, que abandonaria la seva residència del Vendrell just abans de l'arribada de les tropes franquistes, a principis de l'any 1939. El mestre violoncel·lista iniciaria un llarg exili que el portaria a França i finalment a Puerto Rico, on compondria la seva peça més universal: l'*Himne de les Nacions Unides*, un encàrrec del llavors secretari general de l'organització, U Thant.

L'assaig inacabat ja forma part del mite de Casals, que havia sigut escollit per obrir les Olimpíades Populares pel fort compromís social del qual sempre havia fet bandera. El 1925, per exemple, el músic havia creat l'Associació Obrera de Concerts amb la intenció de fer arribar

de manera estable la música clàssica a les classes populars, inclouent-hi sessions per als més petits. La iniciativa es donaria per acabada amb la victòria de l'exèrcit nacional del general Franco.

L'elecció de la *Novena simfonia* de Beethoven tampoc era casualitat, és una peça que va revolucionar la música clàssica en el seu moment, l'any 1824, gràcies a l'explosió coral, molt poc habitual a l'època. Aquesta èpica final, sumada a la lletra de l'*Oda a l'alegria* (poema de Friedrich Schiller), la va convertir en un himne de la llibertat oficiós encara vigent avui. Es comprensible, doncs, l'amor que Pau Casals sentia pel tema i per què s'havia decidit per la *Novena* per inaugurar aquella Olimpíada Popular que no va arribar a celebrar-se. ■



▶ 19 Julio, 2016

Existe una percepción muy extendida entre la ciudadanía de que la corrupción no está castigada y, en todo caso, que a sus autores les sale muy barata, es decir, que es rentable. El Roto, con su proverbial agudeza, representó esa opinión en una de sus viñetas, en la que un corrupto se hacía esta reflexión: "El dinero me ha llevado al banquillo, pero me ha evitado la cárcel". ¿Esta opinión se corresponde con la realidad? Sí y no. Vayamos por partes.

La persecución de los corruptos, a nivel policial, no suscita problemas: es rápida y contundente. Es a partir de la fase judicial de la investigación del proceso cuando surgen circunstancias que, a primera vista, son de difícil justificación. Entre ellas cabe enumerar: la duración de los procesos (el caso *Palau de la Música* data siete años); la libertad provisional de los encausados durante ese tiempo; los pactos de la Fiscalía con los acusados que, sumados a la baja penalidad señalada para la delincuencia económica y al juego de las circunstancias atenuantes, conduce a que, con frecuencia, las penas de prisión no excedan de dos años y que, por tanto, queden incumplidas.

La duración de los procesos es una lacra a la que ayudan una multiplicidad de causas: la complejidad de los hechos enjuiciados, el garantismo (a veces, excesivo) que preside el proceso penal, la ausencia de colaboración social en la investigación, la intervención letrada que, lógicamente, encuentra enormes dificultades para compatibilizar su deber de lealtad con los jueces con la defensa de sus clientes y los cambios del personal judicial y fiscal producidos durante la tramitación del proceso.

La libertad provisional, una vez superados los primeros tiempos de la instrucción, deviene casi obligatoria, de no existir riesgo de fuga o de ocultación de pruebas. La ley es así, pero

## La impunidad penal de la corrupción

ÁNGEL GARCÍA FONTANET

Es en la fase judicial (y no en la policial) de la investigación de un proceso contra los corruptos cuando surgen circunstancias que parecen de difícil justificación

produce efectos nefastos en la opinión pública. Los pactos con la Fiscalía, por otra parte, no dejan de presentar aspectos positivos en cuanto ayudan a la rapidez del proceso y al alcance de determinados objetivos, como la reparación de los daños ocasionados por el delito. Pero no estaría de más potenciar el control judicial sobre esos acuerdos.

Tampoco ayuda en todo este contexto la baja penalidad de ese tipo de delincuencia; así, el blanqueo de centenares de millones de euros está castigado con una pena de seis meses a seis años de prisión, mientras que el robo de un euro en unas dependencias de un local abierto al público lo está con prisión de 2 a 5 años. ¿Demagogia? No. Realidad.

El legislador debería plantearse una profunda revisión del sistema punitivo para ajustarlo a la escala de valores de nuestra sociedad, así como al daño derivado de la moderna delincuencia económica. Además, existen las circunstancias atenuantes, como la reparación del daño económico y la duración excesiva del proceso; con gran probabilidad, serán apreciadas en la sentencia definitiva, provocando la rebaja de la pena legal en uno o dos grados.

La cosa, con todo, no acaba aquí.

La suspensión de la ejecución de las penas privativas de libertad no superiores a dos años no constituye para el tribunal un deber ineludi-

ble, como es creencia muy generalizada, sino que es, simplemente, una potestad que puede o no ser ejercitada. Así lo han entendido —y aplicado— algunos órganos judiciales sensibles a la naturaleza y efectos de esa delincuencia. Sería aconsejable un mayor uso de esa facultad judicial, mientras que la vía del indulto en estos delitos debería estar muy restringida y sometida a supervisión judicial, tanto en la forma como en el fondo, para evitar, como ha sucedido, concesiones escandalosas.

Ayudaría, en la lucha contra la corrupción, un incremento notable del plazo de prescripción de los delitos relacionados con ella y, también, ya en fase penitenciaria, un correcto ejercicio de lo normado para no caer en tratos favorables o discutibles, como ha sucedido, en más de una ocasión, por ejemplo con personajes famosos pero corruptos.

Los aforamientos, excesivos, no son, en principio, un obstáculo absoluto en la duración del proceso penal. Piénsese que al elevar la categoría del tribunal competente se reducen o se suprimen los recursos contra las sentencias pronunciadas; así, en el caso del Tribunal Supremo, no cabe ninguno.

La mayoría de las causas motivadoras de esa percepción social de la impunidad penal de la corrupción son atribuibles al legislador. Otras, a los tribunales, Fiscalía y abogados, existiendo unas, las más importantes, imputables a la tolerancia y prestigio social de la corrupción, que redundan en la falta de cooperación ciudadana en la lucha contra ella.

¿Será verdad que cada país dispone del gobierno que se merece? Prohibida la desesperanza. Está en manos de la ciudadanía la tolerancia cero con la corrupción y la exigencia de la introducción de las reformas pertinentes.

Ángel García Fontanet es jurista.



► 19 Julio, 2016

# 80 anys en la memòria

Diversos actes recorden l'inici de la guerra civil i clamen per la pau i contra el feixisme

RAFA JULVE  
 BARCELONA

El primer que es va trencar fa 80 anys va ser la legalitat democràtica amb un cop d'Estat. A partir d'aquí, la sublevació feixista va esclafar tantes coses i tantes persones que fa falta una memòria històrica de superordinador per recordar-les totes. Institucions i associacions ho van intentar ahir amb tota mena d'actes en defensa de la pau, però també de lluita contra l'oblit.

Un dels esdeveniments de més rellevància a Barcelona va ser l'organitzat per la Generalitat al Palau de la Música sota el títol *L'últim assaig*. El 18 de juliol de 1936, Pau Casals assajava al Palau de la Música amb la seva orquestra, l'Orfeó Gracienc i la soprano Conxita Badia la *Novena simfonia* de Beethoven. L'endemà havien d'interpretar l'obra en la inauguració de l'Olimpíada Popular, un esdeveniment esportiu que pretenia contraprogramar els Jocs de Berlín i l'ús propagandístic que volia ferne el règim nazi. No obstant, un emissari de la Generalitat va interrompre aquell assaig per avisar que tot quedava suspès arran

de la sublevació de part de l'Exèrcit al Marroc. El president Carles Puigdemont, el conseller Raül Romeva, la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, i l'alcaldessa Ada Colau van ser algunes de les personalitats assistents a l'acte del Palau de la Música, en què es va recordar aquell concert frustrat de Casals i en què no van faltar les referències a Pere Calders, George Orwell i Antonio Machado, entre d'altres.

## El Memorial Democràtic

Entre les múltiples iniciatives, que seguiran els pròxims dies, el Memorial Democràtic va rebre el Club Clarion, una entitat ciclista que tenia previst participar en l'Olimpíada Popular i de la qual es van penjar cartells com a record. Georges Mink, fill precisament d'un dels esportistes inscrits en aquella cita, va ser un dels encarregats d'inaugurar el programa del Diplocat 1936-1939. *Memòria de la Guerra Civil* a l'interve-nir en el col·loqui *La victòria contra el feixisme. Barcelona 1936*. Minsk, director del Centre Nacional de Recerca Científica de França, va centrar la seva aportació a recordar el paper de les brigades internacionals i



►► Commemoració dels 80 anys de la guerra civil, al Palau de la Música, ahir.



►► Marta Blanch observa la distinció a Franco revocada pel seu municipi.

en la mobilització revolucionària dels barcelonins.

A la capital catalana es van inaugurar també diverses exposicions sobre la guerra i es va llegir una declaració als districtes que portava per títol *Volem la pau però no l'oblit*. A l'Alt Camp, diversos municipis van revocar a la vegada, a proposta de l'alcaldessa de Puigpelat, Marta Blanch, el títol d'alcaldes «honorífic» i «perpetu» al dictador.

Avui continuaran els actes institucionals i el Parlament celebrarà un acte institucional en homenatge als diputats i treballadors de la Cambra que van ser víctimes del règim franquista. ≡



► 19 Julio, 2016

**David Bonvehí** Candidat a la coordinació organitzativa del Partit Demòcrata Català

# “La nostra marca es diferenciarà totalment d’altres”

**GESTIÓ** • “Volem fer un partit transparent econòmicament, amb finançament públic i privat, mixt, i potenciarem les aportacions per a projectes concrets” **XARXA** • “Intentarem impregnar tot el nostre estil i els nostres mecanismes a la base territorial. No es prescindirà dels lideratges que tenim”



**Odei A.-Etxearte**  
 BARCELONA

**M**arta Pascal i David Bonvehí es presenten en tàndem a les primàries per liderar la primera direcció executiva del Partit Demòcrata Català i esbossen, també en tàndem, la seva concepció sobre el que ha de ser el partit.

**Defensen que hi hagi més transparència al partit. Com? DAVID BONVEHÍ.** La transparència és sobretot en la presa de decisions. Des de la direcció del partit, si som escollits, defensarem que el sistema de primàries funcioni impecablement. També hem d’incorporar la meritocràcia a l’hora d’ocupar segons quins càrrecs en les institucions. I que hi hagi transparència en la gestió. Volem fer un partit transparent econòmicament, amb finançament públic i privat, mixt, i potenciarem les aportacions per a projectes concrets. Després, cal transparència a l’hora de donar explicacions als associats i de reconèixer els errors quan les decisions no són les encertades.

**CDC havia perdut vot jove. Com l’intentaran recuperar? MARTA PASCAL.**

Hi ha hagut una distància que s’ha fet gran, a mesura que ha anat passant el temps, entre el que la gent pensa que som i el que realment som. El que necessitem és un nou llenguatge, una nova manera d’adreçar-nos a la gent potser més planera, més normal, tal com raja. És evident que la gent jove té unes expectatives sobre la política diferents i hem de ser capaços de satisfer-les. També hem de recuperar la confiança de la gent de mitjana edat que en algun moment s’ha pogut sentir orfena del que representa el nostre espai polític. Això probablement ens ho ha generat l’esgotament de l’estructura. El partit s’ha anat fent cada vegada més farragós, s’ha mirat cara endins i ha sigut poc capaç de mirar-se cara enfora. El PDC ha de ser sobretot un altaveu cap enfora, que doni resposta a les realitats socials i als problemes que pugui tenir la gent, però que en paral·lel pugui definir també propostes ambicioses, noves, que permeti que la gent es vulgui deixar seduir per aquest nou projecte.

**Artur Mas continua al capdavant com a president. Resta credibilitat a la refundació? M.P.**

La seva presència el que fa és apuntalar ens nous lideratges que van emergint. Som plenament conscients que l’envergadura del que anem a fer és molt gran, i per tant hem de poder comptar amb la millor gent. Tota la gent que està ara a les institucions, que està fent una feina a nivell de consellers, alcaldes, diputats, que posen al servei de les institucions el millor que saben fer, i també el president Mas, des de la seva figura com a expresident de la Generalitat i com a home que ha liderat el procés, que li ha donat llum i viabilitat en molts sentits. Poder comptar amb el seu lideratge i amb la seva capacitat de generar certs mares de treball ens pot ajudar moltíssim. Dic el mateix per la mateixa consellera Neus Munté.

**D.B.** Sense Mas ens sentiríem més deseparats i, segurament, una candidatura de gent nova com ho és la nostra, en què tothom és nou excepte la Marta Pascal, que hi ha estat uns mesos, no tindria el coratge

d’enfrontar-se a tot això si no haguéssim tingut unes presidències compartides entre Mas i Munté i el lideratge de Carles Puigdemont. Crec que són les tres figures que ens han d’apuntalar en aquesta nova direcció.

**En quin lloc queda Jordi Pujol? És referent o és una figura que queda ancorada a CDC? D.B.**

Jordi Pujol va fundar CDC, ha construït aquest país i el seu llegat polític és indubtable. No reneguem del seu llegat polític, però segurament ara al PDC hi haurà altres lideratges com els dels mateixos Mas i Puigdemont. El president Pujol és un referent però ha estat substituït per altres lideratges.

**Marta Pascal va declarar que no ha votat mai Pujol. M.P.**

Per una qüestió d’edat no el vaig poder votar. Em sento deutora del seu llegat polític i del que representa. Gran part del que ha fet CDC, CIU i el president Pujol i molts dels consellers que el van acompanyar, han fet possible un determinat model de país. Després, altres han continuat estirant el carro, i no només del món convergent,



No reneguem del seu llegat polític. [...] El president Pujol és un referent però ha estat substituït per altres lideratges

sinó també d’altres formacions. Però entenc la política com diferents baules d’una cadena que es van enllaçant, i nosaltres formem part d’una altra baula que se suma a la construcció d’aquest estat. No es fa renyint amb el que tenim darrere, sinó heretant-ne el millor i amb l’ambició de fer una cosa il·lusoria, diferent i engrescadora.

**Com es renovarà l’estructura territorial del partit? Hi ha quadres que fa anys que hi són.**

**D.B.** Intentarem impregnar tot el nostre estil i els nostres mecanismes a la base territorial. Si com a direcció ens obrim a la societat, i anem a buscar talent i nous associats, o creem bases





► 19 Julio, 2016



David Bonvehí i Marta Pascal, ahir, a la Gran Via de Barcelona ■ ANDREU PUIG

**Marta Pascal** Candidata a la coordinació general del Partit Demòcrata Català

# “Artur Mas apuntala els nous lideratges que van emergint”

**FORMES** • “Necessitem un nou llenguatge, una nova manera d’adreçar-nos a la gent potser més planera. La gent jove té unes expectatives sobre la política diferents” **RUI** • “Pot ser una proposta més però ens vam dotar d’un full de ruta. Ha de ser entre tots que la prenguem en consideració”



No ens sentim ni oficialistes ni més o menys de Puigdemont. Som gent amb ganes de tirar això endavant

de dades de gent que col·laboraran amb el projecte d’altres maneres diferents a la d’associat, en l’àmbit territorial i sectorial ens agradaria que fessin el mateix. Ningú pot entendre que es prescindirà dels lideratges que tenim actualment. Sí que ens agradaria exigir que adoptessin aquesta mirada ampla, cap a fora i d’incorporar gent..

**La seva candidatura s’interpreta com l’entrada de Puigdemont a la direcció: la traducció del seu lideratge a l’estructura orgànica del partit.**  
**M.P.** Ens hem presentat amb el nom “Amb tothom”. Vivim la conformació de la candidatura sobre la base d’un sentir general

del congrés. Evidentment, el lideratge del president Puigdemont a la màxima institució de la Generalitat també genera que ell tingui un lideratge moral sobre aquesta nova força política. Però nosaltres no ens sentim ni oficialistes ni més o menys de Puigdemont. Som una gent amb la il·lusió i les ganes de tirar això endavant comptant amb el bo i millor que té aquest nou partit i la necessitat d’obrir-nos.

**Fa temps que alguns dirigents critiquen que CDC s’acosta massa a ERC. Ara el PDC s’ha definit com a independentista i republicà. Això resta identitat pròpia al projecte respecte a la vella Convergència?**  
**M.P.** Tenim ganes de fer a la societat catalana una oferta política que sedueixi, que sigui àmplia, que sigui des del centre, capaç de picar l’ullet a la dreta i a l’esquerra. Parlem d’economia productiva o de dret a decidir, creiem que tothom ha de poder escollir l’escola, o si vol logar un pis o se’l vol comprar. Creiem en l’ascensor social. Desgranarem un model de societat que és el que dona sentit a l’estat, perquè l’estat no és l’objectiu en si.

**Per presidir el consell nacional, Mercè Conesa o Santi Vila?**  
**M.P.** Benvingudes les primàries. Com a associats donarem les nostres opinions quan pertoqui però ara també estem en el moment d’explicar la nostra candidatura i de demanar a tothom que el dia 23 vagi a votar.

**La pugna pel nom s’ha gestionat bé? No hauria estat lògic dialogar amb Demòcrates?**  
**M.P.** Algú intenta generar conflicte polític quan el que hi ha és un tema jurídic. Estem parlant de com s’inscriu un partit. Hi ha jurisprudència i exemples molt clars de petits matisos que han permès diferenciar formacions polítiques que han tingut noms que s’han pogut assemblar. Des d’aquesta base i tenint en compte el clam del congrés, hem de seguir sent fidels al que ens va demanar la gent. Si el Ministeri de l’Interior oficialment (perquè sempre explica les coses per la premsa) ens diu que hi ha un problema, jurídicament el defensarem, però políticament no tenim cap problema.

**D.B.** El que diu la llei ho volem complir. Quan presentem la

nostra marca, es diferenciarà totalment d’altres partits com Demòcrates i no induirà mai a confusió.

**A llarg termini, no estan fent una integració de Demòcrates al PDC?**  
**M.P.** Quan diem que volem ampliar la base i la quantitat de gent que vol ser participi d’aquest partit no ens posem cap límit. Demòcrates és una formació política que té les seves estructures. Compartim feina al grup parlamentari. A partir d’aquí, Déu dirà... No ens posem cap objectiu concret més enllà de saber que per guanyar aquesta llibertat hem de ser molts. Si cal parlar d’alguna cosa, ja en parlarem, però des de l’absolut respecte a l’autonomia i a l’ideari de cada formació.

**Com veuen el RUI?**  
**M.P.** Pot ser una proposta més, però ens vam dotar d’un full de ruta que diu que ens tornarem a trobar a les urnes fruit del procés constituent. Ha de ser entre tots que la prenguem en consideració i sobretot tenir consciència que els catalans serem el que vulguem ser.

**De Alfonso va demanar al jutge i al fiscal del cas Palau que registressin la seu de CDC. Com veuen la destapada operació Catalunya però, alhora, els casos que té pendent CDC?**  
**M.P.** Som molt contundents. Qui forma part del PDC ha de saber que nosaltres som aquí només per servir. Qui pensi que la política és una cosa diferent trobarà les portes tancades. I si algú és dins li demanarem que se’n vagi. A partir d’aquí, hi ha d’haver una col·laboració total amb la justícia si aquesta justícia forma part d’un estat de dret de veritat. L’Estat espanyol, el ministre de l’Interior, ens ha demostrat que és capaç d’utilitzar tot el que faci falta per atacar, censurar, unes idees determinades. Per aquí no estem disposats a passar. En una societat democràtica es poden contrastar les idees al carrer, al Parlament i allà on toqui. Si ets capaç, com a ministre de l’Interior o com a qualsevol persona que forma part de l’estructura de l’Estat, d’utilitzar qualsevol mitjà per fer mal a aquest proceder, deixa molt a desitjar de la gent que ha d’estar al capdavant d’aquestes institucions. ■



► 19 Julio, 2016

## L'agenda

**BARCELONA**  
**19.00 MÚSICA**  
**Festival Barcelona, Gardel, Buenos Aires.** L'Àmbit Cultural d'El Corte Inglés és la seu d'aquesta iniciativa pensada per promoure el tango.

**BARCELONA**  
**21.00 CONCERT**  
**Big Ok!** Els jardins de l'Edifici Històric de la UB són el marc d'aquest projecte coral de Paul Fuster, la violinista Sara Fontán i el bateria Edi Pou.



### Els nens de Rússia

**BARCELONA**  
**EXPOSICIÓ**  
 El Memorial Democràtic (Peu de la Creu, 4) és l'escenari de l'exposició *Niños de la guerra*.



### L'energia de Los Mambo Jambo

**BARCELONA**  
**21.30 CONCERT**  
 El grup de Dani Nel-lo Los Mambo Jambo porten el seu rythm & blues al Jamboree.

**BARCELONA**  
**21.00 CONCERT**  
**'Carmina Burana'** El Cor Jove de l'Orfeó Català interpreta la coneguda obra del compositor Carl Orff al Palau de la Música Catalana.

**BARCELONA**  
**22.00 CONCERT**  
**Myriam Swanson.** La cantant de jazz presenta el seu espectacle *Magno-lia* al centre cívic Urgell (carrer del comte d'Urgell, 145).



▶ 19 Julio, 2016



**El Palau de la Música** va acollir l'acte principal de commemoració de l'inici de la Guerra Civil ■ JOSEP LOSADA

# Memòria als 80 anys



► 19 Julio, 2016



# 80 anys de desmemòria

**HISTÒRIA** • Un acte solemne al Palau de la Música inaugura la commemoració oficial de les vuit dècades de l'Alzamiento del 18 de juliol de 1936. Ho va fer de forma solemne, al Palau de la Música, escenari, ahir va fer vuit dècades exactes, d'un assaig que Pau Casals, l'Orfeó Gracienc i la soprano Conxita Badia feien de la *Novena simfonia* de Beethoven, que l'endemà havien d'interpretar en la inauguració de l'Olimpiada Popular de Barcelona. L'assaig, però, va ser estroncada per la irrupció d'un emissari de la Generalitat que anunciava el cop d'estat.

**OLIMPIADA** • L'esclat de la Guerra Civil va impedir la celebració d'uns Jocs Olímpics extraoficials, de caràcter antifeixista, internacional i popular **BARCELONA** • Pere Quart i Màrius Torres, en el record de l'efemèride a la ciutat

R. Garcia / E. Ficapal / A. Ausàs  
 BARCELONA

**E**l govern català va inaugurar ahir, oficialment, la commemoració dels 80 anys de l'inici de la Guerra Civil, que va començar amb l'Alzamiento del 18 de juliol de 1936. Ho va fer de forma solemne, al Palau de la Música, escenari, ahir va fer vuit dècades exactes, d'un assaig que Pau Casals, l'Orfeó Gracienc i la soprano Conxita Badia feien de la *Novena simfonia* de Beethoven, que l'endemà havien d'interpretar en la inauguració de l'Olimpiada Popular de Barcelona. L'assaig, però, va ser estroncada per la irrupció d'un emissari de la Generalitat que anunciava el cop d'estat.

Durant l'acte, presidit pel president de la Generalitat, Carles Puig-

demont, i amb la presència de l'alcaldessa de Barcelona, Ada Colau; la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, i el conseller d'Afers i Relacions Institucionals i Exteriors i Transparència, Raül Romeva, organitzador de l'acte, entre d'altres autoritats, es van projectar testimonis de l'aixecament militar, la guerra i la repressió, alguns dels quals eren a la sala, i d'escriptors i artistes il·lustres com Mercè Rodoreda, Pere Calders, Teresa Pàmies i el mateix Pau Casals.

La commemoració va ser conduïda per l'actriu i cantant Helena Miquel i va tenir la col·laboració dels actors Toni Sevilla i Maria Rodríguez, que es van posar en la pell de personatges com Joan Sales i Antonio Machado. La música la van posar la Companyia Elèctrica Dharma, que va interpretar un po-

purri de cançons com ara *Bella Ciao*, la cançó dels partisans, el *Cant dels ocells*, l'*Himno de Riego* i *La Internacional*; l'Orfeó Gracienc i la Coral Càrmina, que van interpretar *L'emigrant*, "himne dels catalans a l'exili", tal com va recordar Helena Miquel; i l'Orquestra Simfònica del Vallès, que juntament amb les dues formacions anteriors van interpretar l'*Himne a l'alegria*, que Casals assajava fa vuitanta anys i que, tot i les males notícies de l'emissari, el violoncel·lista i la resta de músics van decidir reprendre, "abans de separar-nos". Mentrestant —va recordar la conductora de l'acte— "al carrer es preparava una lluita fratricida".

"Els que som aquí estem sentint el que no es va poder sentir aquell juliol de 1936", va remarcar Miquel en la cloenda d'un acte que va tenir

6.000

esportistes de 23 països diferents van anar a Barcelona per participar en l'Olimpiada Popular del 1936, mentre que als Jocs Olímpics oficials, a Berlín, hi van competir 4.106 atletes.

l'epíleg amb els crits d'"independència" per part del públic que omplia a vessar el Palau de la Música i amb la interpretació a *cappella* d'un altre himne: *Els segadors*.

L'acte d'ahir va ser el primer de les desenes que hi ha previstos els propers mesos. El govern català ha implicat en la commemoració dels vuitanta anys de l'inici de la Guerra Civil diverses entitats de memòria històrica, administracions locals, universitats i societat civil que duran a terme multitud d'exposicions itinerants, conferències, jornades i homenatges a diferents ciutats i països europeus. L'objectiu, segons va exposar el conseller Romeva, és fer un "reconeixement de les víctimes", posar fi a l'exercici d'"amnèsia" que va suposar la transició i reforçar la "cultura de la pau" de Catalunya.



► 19 Julio, 2016



Per la seva banda, l'Ajuntament de Barcelona va commemorar l'efemèride amb una lectura musicada del poema *Oda a Barcelona*, del sabadellenc Pere Quart (Joan Oliver), simultàniament a tots els districtes de la ciutat i al Palau de la Música de Catalunya, on fa 80 anys Pau Casals va fer l'últim assaig de l'*Oda a l'alegria*, de Beethoven, que no podria interpretar després en la inauguració de la frustrada Olimpíada Popular. Aquesta peça de Beethoven precisament, que en l'assaig el violoncel·lista va acompanyar amb el desig expressat de "tocar-la de nou quan hi hagi pau", va servir per clausurar tots els actes arreu de la ciutat.

Especialment emotiu va ser l'acte de plaça Universitat, on hi va haver la lectura privilegiada de la filla de Pere Quart, Sílvia Oliver, vestida amb una samarreta del Teatre Lliure, i, a més, amb la presència de les màximes autoritats de la ciutat, presents i passades, Ada Colau i Gerard Pisarello, però també la d'un emocionat Xavier Trias. L'alcalde de la capital va etzibar que "la memòria ha estat segrestada durant molts anys; primer pel bàndol vencedor, i després, amb l'arribada de la democràcia, per la imposició de l'oblit". Tanmateix, va dir, "la memòria ha estat més forta que l'oblit" i tots els parlaments van co-

incidir amb la frase de Màrius Torres, que serveix d'eslògan per a la campanya municipal de commemoració: "Volem la pau però no l'oblit." Ni l'oblit de la tragèdia, ni l'oblit de la "resistència per la llibertat, la dignitat i la solidaritat", en paraules de Pisarello, que van fer que Barcelona "enlluernés el món". Una commemoració amb regust de celebració.

En el marc de la celebració dels 80 anys de l'esclat de la Guerra Civil espanyola, el Memorial Democràtic ha organitzat una sèrie d'actes els pròxims dies per recordar l'Olimpíada Popular del 1936. Barcelona i Berlín competien aquell any per convertir-se en seu dels Jocs Olímpics. Tot i que Barcelona era la gran favorita, la proclamació de la República Espanyola va portar el Comitè Olímpic Internacional a decantar-se per Berlín, tres anys després de l'arribada de Hitler al poder.

Així va sorgir la idea de l'Olimpíada Popular, de caràcter internacional i antifeixista i obert a esportistes d'elit però també als que no tenien experiència en l'alta competició. En tres mesos es van organitzar aquests Jocs, que havien de reunir 6.000 esportistes de 23 països, mentre que als oficials de Berlín hi van acudir 4.106 atletes. El tarannà progressista dels Jocs va

permetre la participació de nacions sense estat com Catalunya, Galícia, Euskadi o el Marroc, aleshores protectorat francoespanyol. L'Olimpíada havia de tenir lloc entre el 19 i el 26 de juliol, però l'esclat de la guerra no va permetre que se celebrés ni tan sols la inauguració. Alguns dels esportistes van allistar-se uns dies més tard a les Milícies Antifeixistes, ja que es van quedar a Barcelona. Eren gent activa i molts van quedar-se a for-

### L'acte del Palau de la Música acaba amb el públic dempeus cridant "independència"

mar part de les Brigades Internacionals.

Tres ciclistes veterans del Club Clarion, del Regne Unit, van participar ahir en la commemoració. Aquest club, fundat el 1895, va aportar cinc esportistes a l'Olimpíada. Així doncs, Plàcid Garcia-Planas, director del Memorial, va rebre ahir aquests tres esportistes a la seu de l'entitat. Un d'ells ha vingut des de Londres en bicicleta, per retre homenatge a allò que van fer els seus antecessors 80 anys enrere i a totes aquelles persones que van morir en la Guerra Civil. Van

### A l'esquerra, l'acte de commemoració dels 80 anys de la Guerra Civil al Palau de la Música.

Al centre, lliurament al MNAC d'obres del PSUC. A la dreta, la bandera d'esportistes anglesos que venien a l'Olimpíada Popular, i a baix, l'acte de Barcelona amb l'alcalde Colau i la germana d'un dels esportistes, Maria Salvo ■ JOSEP LOSADA / ALBERT SALAMÉ

assegurar que "és tot un honor per a ells poder rendir homenatge als seus compatriotes que van defensar les idees antifeixistes i progressistes amb les quals ells se senten plenament identificats".

En paral·lel, enguany també se celebren els 80 anys de la fundació del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC). En aquest context, ahir el coordinador nacional d'Iniciativa per Catalunya - Verds, David Cid, el partit al qual es va integrar, va lliurar al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) cinc il·lustracions dels fons d'arxiu del PSUC fetes per Todó, Subirats, Guinovart, Maria Girona i Ràfols-Casamada.

En l'acte de lliurament, Cid va reivindicar la necessitat que el PSUC -integrat els anys noranta a ICV- formi part del patrimoni de Catalunya "per tot el que ha representat". Per Pepe Serra, director del MNAC, aquestes "perles" "serviran per recuperar la memòria històrica de la segona meitat del segle XX català".

En el marc de l'aniversari del partit, la coordinadora nacional d'ICV, Marta Ribas, el 4 de juliol ja va recollir a l'Arxiu Nacional de Catalunya documents confiscats durant la Guerra Civil, acabats d'arribar de l'Arxiu de Salamanca, i que feien referència al PSUC. ■



▶ 19 Julio, 2016



El recital acaba con gritos a favor de la independencia

## El Palau de la Música recuerda el inicio de la Guerra Civil

M.E. - Barcelona

El 18 de julio de 1936, Pau Casals ensayaba con sus músicos la novena sinfonía de Beethoven, conocida popularmente como «El Himno de la Alegría». Debía sonar en la inauguración de la Olimpiada Popular que había organizado el gobierno republicano como contrapropuesta a los Juegos Olímpicos que se celebraban en

Berlín con Hitler. Pero el alzamiento de las tropas franquistas truncaron el acontecimiento, al que habían acudido más de 23 países. Los atletas serían el embrión de las Brigadas Internacionales.

Barcelona reparó ayer está deuda con la Historia y conmemoró en el Palau de la Música el inicio de la Guerra Civil con un recital poético y musical, se leyó el «Oda Barcelona» de Pere Quart y sonó «El Himno de la Alegría» y cánticos a favor de la independencia.



► 19 Julio, 2016

# Incòmoda i conflictiva memòria



Diverses supervivents de la Guerra Civil al Palau de la Música; al darrere, Raül Romeva, Carme Forcadell i el president Carles Puigdemont

**EL MIRADOR**  
 Josep Playà Maset



Al Palau de la Música, ahir al vespre, no hi havia Pau Casals, ni la seva orquestra, per assajar com aquell 18 de juliol del 1936 la *Novena simfonia* de Beethoven que l'endemà havia d'obrir l'Olimpiada Popular de Barcelona. Però 80 anys després el mateix escenari es va omplir per recordar aquell *últim assaig*, truncat per la notícia del cop d'Estat militar. I ho va fer amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, dirigida per Rubén Gimeno, l'Orfeó Gracienc i la coral Càrmina, que van tornar a interpretar aquella peça.

Va ser un acte emotiu i singular, impulsat des del Memorial Democràtic i organitzat pel Departament d'Affers Exteriors de la Generalitat, que va tenir com a protagonistes unes primeres files de supervivents

d'aquella dramàtica guerra. Com Teresa Alonso, de 92 anys, que va sortir d'Espanya amb 12 i va ser enviada a la Unió Soviètica, on anys més tard va viure el setge de Leninograd. O aquell altre jove assegut davant el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, que li va explicar que amb 4 anys i la mare morta va ser enviat a França, però per error va acabar a Montpeller en comptes d'anar amb la tia de Narbona. O aquell altre que explicava com va viure al refugi un dels bombardejos sobre Barcelona. Com si fos ahir.

Hí havia una àmplia presència de polítics al Palau, però amb bon encert van ser col·locats entre el públic i no van intervenir. Els protagonistes eren uns altres.

La presentadora de l'acte, Helena Miquel, va recordar que "no ha estat gens fàcil parlar de la guerra". Ni ho va ser durant el franquisme, ni ho ha estat després. I es va referir a una transició que va contribuir a "institucionalitzar el desmemoria-

ment col·lectiu". L'acte va incloure vídeos de diversos testimonis directes d'aquells esdeveniments que s'anaven alternant amb textos de Montserrat Abelló, Antonio Machado, Mercè Rodoreda, George Orwell, Teresa Pàmies, Pere Calders, Joan Sales, Joan Oliver i

## Un concert amb l'"Himne a l'alegria" protagonitza l'acte commemoratiu dels 80 anys de la guerra

Miguel Hernández.

(A qui firma això també li hauria agradat escoltar algun testimoni de la repressió a la rereguarda republicana o dels catalans que van morir al front dels nacionals, perquè no va ser un conflicte de Catalunya contra Espanya, i una guerra és una

guerra, malgrat que en origen fos un cop d'Estat militar semifallit. Una mica menys de maniqueisme de vegades reforça els valors democràtics. Perdó, tanco parèntesi.)

L'acte va estar amenitzat primer per la Companyia Elèctrica Dharma i després per l'Orfeó Gracienc i la coral Càrmina, que, dirigits per Poire Vallvé, van cantar *Breu cançó de somni*, composta per Jaume Pahissa a l'exili i no interpretada mai a Catalunya, i la popular *Dolça Catalunya*. Es va tancar amb l'*Himne a l'alegria*, una gran senyera projectada al fons de l'escenari i una llarga ovació dels assistents. Després aquest mateix públic va cantar fora de programa *Els segadors*, amb tot just una dotzena de persones que ho van fer amb el puny enlaire (l'any 1936 n'hi hauria hagut moltes més), i al final hi va haver crits, nombrosos, d'"Independència". I un aïllat "Visca la lluita antifeixista".

A la mateixa hora en tots els districtes municipals es va programar

un acte amb la lectura de l'*Oda a Barcelona*, de Joan Oliver, i també va acabar amb l'*Himne a l'alegria*.

L'Olimpiada Popular ha estat recordada a través de dues minixposicions a la seu de CC.OO. (a Via Laietana) i en un local d'Open Camp a l'Estadi Lluís Companys). Pel que fa a les exposicions commemoratives, el cert és que el panorama és més aviat desolador. La més rellevant és l'exposició *Els nens de la guerra expliquen la seva vida* (a la seu del Memorial Democràtic, carrer Peu de la

## El Palau evoca els intents d'"institucionalitzar el desmemoriament col·lectiu" de la dictadura i la transició

Creu, 4), que narra les vicissituds dels 2.895 nens i nenes que van ser evacuats a la Unió Soviètica. Una d'aquelles nenes, Roser Rosés (autora del llibre *Trenes tallades. Record d'una nena de Rússia*), també era al Palau de la Música. Una altra exposició és la del Museu Memorial de l'Exili, de la Jonquera, amb 30 dibuixos d'Àlvar d'Orriols, autor de *Les fogueres del Pertús*, que relaten el seu camí cap a l'exili. Cap dels museus catalans -i mira que en tenim!- ha programat res en especial per a aquesta commemoració. En el fons la ubicació de l'únic museu sobre la guerra i l'exili en un extrem del país respon a aquesta incomoditat que encara suposa el conflicte bèl·lic iniciat el 1936. S'ha vist en la complicada trajectòria del Memorial Democràtic i -com va assenyalar Jordi Guixé, director de l'Observatori Europeu de Memòries de la Fundació Solidaritat UB, en un acte acadèmic celebrat al matí a la universitat-, en l'absència d'un espai didàctic i memorialístic sobre la guerra a Barcelona. Encara que hagin passat 80 anys, "recordar la Guerra Civil -va dir Guixé- i encarar el passat és traumàtic, perquè la memòria de la guerra és conflictiva".

Ja ho diu l'oda de Joan Oliver dirigida a Barcelona: "*Malfiat de la història / Somnia-la i refés-la. / Vigila el mar, vigila les muntanyes. / Pensa en el fill que duus a les entranyes*".●

► 17 Julio, 2016

## L'AGENDA DEL MES

### Art

#### MÉS ENLLÀ DEL TEMPS

Exposició de José Maria Nunes (1930-2010), un personatge excèntric, irreverent i entranyable alhora, artista de risc com pocs. Membre de l'Escola de Barcelona, el seu cinema optava per la radicalitat expressiva i sempre buscava l'espectador actiu, també irreverent. Nascut a Faro (Portugal), va retratar com ningú la ciutat de Barcelona a *Mañana* (1957), *Noche de vino tinto* (1966) i *Biotaxia* (1968).

**Arts Santa Mònica**  
Barcelona. Fins al 2 d'octubre

#### SORPRÈN-ME!

Selecció de més de 300 fotografies de Philippe Halsman, considerat un dels fotògrafs més importants del segle XX, reconegut per les seves 101 portades de la revista *Life*, i també per l'extensa col·laboració que va tenir amb Salvador Dalí. La mostra inclou les peces més valorades del fons artístic familiar i presenta una retrospectiva completa de la seva obra que inclou, per primera vegada, la seva etapa inicial a París. **1**

**Caixaforum. Barcelona**  
Del 15 de juliol al 6 de novembre

#### LA MÀQUINA DE PENSAR

L'exposició explora l'impacte del filòsof Ramon Llull (1232-1316) en les arts, la literatura, la ciència i la tecnologia. L'actualitat d'aquesta figura controvertida, admirada i rebutjada, pren nova significació en l'actual debat sobre els models de transmissió del saber. Combinant la documentació i les mirades més recents d'artistes que s'han inspirat en l'obra de Llull, l'exposició dona a conèixer aspectes sorprenents del seu pensament.

**CCCB. Barcelona.**  
Del 14 de juliol a l'11 de desembre

### Cinema

#### LES ESCLETXES DE LA CENSURA

La Filmoteca programa, de l'1 de juliol al 31 d'agost, el cicle *Les escletxes de la censura*, que recull films de diverses procedències geogràfiques i estètiques que van aconseguir tractar de manera més o menys el·líptica l'homosexualitat, l'incest o l'avortament. La retrospectiva inclou 18 títols el mes de juliol i 21 més a l'agost. **3.**

**Filmoteca de Catalunya. Barcelona**  
De l'1 de juliol al 31 d'agost

#### COSMONITS DE PEL·LÍCULA

La plaça de la Ciència de CosmoCaixa acull el cicle de cinema a l'aire lliure *CosmoNits de pel·lícula*. Articulat al voltant de l'exposició temporal de CosmoCaixa *El bressol de la Humanitat*, que convida a reflexionar sobre els orígens de l'espècie humana i la



seva evolució, el cicle proposa un programa de films sobre el futur de l'espècie humana. Es projecten *Eva* (dia 21), *Her* (dia 28) i *Interstellar* (dia 4).

**CosmoCaixa. Barcelona**  
Els dies 21, 28 de juliol i 4 d'agost. 22 h

#### ELS SET PECATS DE DESIRÉE

Aquest mes d'agost, el pecat s'instal·la al pati del CCCB. Programada per la crítica de cinema Desirée de Fez, la 15a edició del cicle de cinema *Gandules'16 - Gas Natural Fenosa* està dedicat als set pecats capitals: la luxúria, la peresa, la gola, la ira, l'enveja, l'avarícia, la supèrbia... i alguns altres.

**Pati de les Dones CCCB. Barcelona**  
Cada dimarts, dimecres i dijous, del 9 al 25 d'agost. 22 h



enregistra casaments per complementar els seus ingressos s'ha preguntat moltes vegades què se'n va fer d'aquelles parelles. Després de vint anys, localitza alguns dels protagonistes dels casaments més memorables que recorda per obtenir una resposta de primera mà a l'interrogant. **8**

**TV3. 19 de juliol. 21.55 h**

### Comunicació

#### INICI DE LA GUERRA CIVIL

Canal Historia estrena la sèrie documental *Espanya: ensayo de una guerra*. Coincidint amb el 80è aniversari de l'inici de la Guerra Civil espanyola, el canal aprofundeix en una sèrie de sis episodis en el paper fonamental que va jugar la contesa com a laboratori per a pràctiques de combat de la Segona Guerra Mundial. La producció té un enfocament plural gràcies al testimoni de 35 historiadors, catedràtics i tècnics que aporten la seva particular visió. **18 de juliol. Canal Història. 22 h**

#### 112 CASAMENTS

TV3 estrena el documental *112 casaments a Sense ficció*, un treball d'HBO, ZDF, Arte i la BBC. Un fotògraf que fa vint anys que

#### GENT DEL MÓN

TV3 estrena la segona temporada de *Gent de món*. Aquesta vegada els vuit capítols estaran dedicats als creuers. El programa és un *docu-show* en què un grup divers de persones conviu, té experiències, evoluciona i interactua en el marc d'un gran creuer. Si tot viatge és sempre una experiència única, el fet de creuar el mar i conèixer països a bord d'un immens transatlàntic és una aventura que marca la vida dels passatgers. **TV3. 21 de juliol. 23.05 h**

#### UN PAISATGE ES POT DIBUIXAR?

Un paisatge es pot dibuixar? Dissenyar? Projectar? Aquesta és la pregunta que planteja el *Tria33 Extra* i proposa conèixer a partir de diferents casos la feina dels arquitectes i paisatgistes amb el territori, veient com treballen amb les forces de la natura-



NEIXEN

Un dia com avui però del 1954 va néixer la dona més poderosa d'Europa des de fa uns anys, Angela Merkel. I dos anys abans ho va fer David Hasselhoff, també poderós dins del cotxe fantàstic o envoltat de vigilantes de la platja. El cineasta de Hong Kong Wong Kar-wai va néixer el 1958. I dues actrius coincideixen en dia i any, Elena Anaya i Cécile de France, el 1975.





► 17 Julio, 2016

**CULTURA**  
17.07.2016



4



5



6



8

lesa. Un parc fet de pedres volcàniques a la Garrotxa, les roques i còdols del Paratge de Tudela del Cap de Creus, una cabana de fusta dalt de l'Alt Pirineu...  
**Canal 33. 23 de juliol. 21.55 h**

## Literatura

### POESIA A L'EMPORDÀ

El Poemestiu (Festival de Poesia de l'Empordà) és un festival nascut el 2011, que té lloc entre finals de juliol i mitjan agost a diversos municipis de l'Empordà: Navata, Darnius, la Vinyeta, Figueres i Roses. Hi participen entre 20 i 30 poetes catalans cada any, l'organitza l'Associació Cultural Poemestiu. Un festival 100 % en català. Un festival independent. Un festival gratuït. Un festival solidari. Un festival amb paritat de gènere. Un festival respectuós amb el medi ambient. Un festival itinerant. Cal algun motiu més? **2**

**Diversos espais i localitats. Empordà**  
**Del 9 de juliol al 5 d'agost**

## Música

### MARIA DEL MAR BONET

A punt de celebrar 50 anys de trajectòria professional, Maria del Mar Bonet ha preparat un espectacle que uneix dos dels treballs més rellevants de la seva carrera, el disc *Alenar* i *Amic, Amat*, dedicat a l'obra de Lluïl. Batejat *Alenar Lluïl*, l'espectacle es presentarà a Palma, París, València, Algèria i la seva estrena a Barcelona serà en el març del 14è San Miguel Mas i Mas Festival. **4**  
**Palau de la Música Catalana. Barcelona**  
**28 de juliol. 21 h**

### DIANA KRALL

La cantant i pianista canadenca Diana Krall actua en format de quartet al Festival de Peralada. Des que el 1996 presentés *All for you*, un homenatge a la música de Nat King Cole amb què va rebre excel·lents crítiques, la seva carrera no ha parat de créixer. Amb cinc premis Grammy i vuit Premis JUNO, Krall és una de les artistes que

més han contribuït a fomentar el jazz. **5**  
**Auditori Parc del Castell. Peralada**  
**Dia 30 de juliol. 22 h**

### BEYONCÉ, NOMÉS A BARCELONA

Únic concert a l'Estat espanyol de Beyoncé, una de les artistes més destacades del panorama musical actual. Una icona per a milers de joves, per la seva veu, per les seves coreografies i per la seva presència dalt de l'escenari. Nascuda a Texas fa 34 anys, presenta la gira *The Formation World Tour*. **6**  
**Estadi Olímpic Lluïl Companys. Barcelona**  
**3 d'agost. 21 h**  
**HOMENATGE AL TRANSGÈNERE**

## Teatre

La companyia Roberto G. Alonso presenta *La fragilitat dels verbs transitius*. Un muntatge de dansa-teatre sobre el gènere i la identitat sexual que vol retre homenatge a tots aquells que s'han d'enfrontar a un pesant bagatge cultural, social i educacional, especialment, al col·lectiu transgènere.  
**Teatre de les Flors. Barcelona**  
**Del 26 al 28 de juliol. 20 h**

### DESAPAREGUTS A L'ARGENTINA

*Claudia*, de la companyia La Conquesta del Pol Sud, està basada en la història d'una enginyera de sistemes de Buenos Aires que, als 22 anys, va descobrir que era filla de desapareguts i que havia viscut una vida inventada amb uns pares adoptius. **7**  
**CCCB. Barcelona**  
**Del 28 al 31 de juliol. 20 h**

### DANSA A DELTEBRE

Deltebre Dansa és un espai de nexa entre els conceptes i les persones, on centenars de professionals internacionals de la dansa i del circ contemporani aprenen i creen noves formes i moviments. Més informació a [www.deltebredansa.cat](http://www.deltebredansa.cat)  
**Diferents espais. Deltebre**  
**Fins al 24 de juliol**



## TROBALLA

El 1959, en una gorga de Tanzània, **Mary Leakey** va trobar un fragment de crani de *Paranthropus Boisei*, la baula perduda entre gorilles i humans, datat en 1,75 milions d'anys.

Agenda



► 17 Julio, 2016

**Pont i cova**

7 días de Menorca

# De simples turistas a buenos visitantes

**Josep Pons Fraga,**  
 Editor de Es Diari



Las propuestas que la empresaria y mecenas cultural **Mariona Carulla Font** (Barcelona, 1944) puso sobre la mesa en la octava conferencia del ciclo «(re)Pensar Menorca» reabren el debate sobre el modelo turístico de Menorca. La presidenta del Orfeo Català y de Fundació Palau de la Música Catalana califica a Menorca de 'paraíso' y nos ofrece una visión amable e idílica de la Isla: «*T'hi trobes bé per la visió del paisatge, amb els camps delimitats per parets de pedra seca, i en companyia, de tant en tant, d'animals pasturant; els llocs emblanquinats i les platges dites verges perquè no hi ha construccions, xiringuitos ni lloguers de cap mena*». Añade: «*Tot això rodejat d'un mar transparent amb un blau sorprenent i amb vida per disfrutar-ho. I, sobretot, pel tarannà de la gent, les formes tranquil·les, la vida dels pobles, l'arquitectura popular i un llarg etc.*».

Porque una cosa son los turistas y otra los visitantes. Mientras unos miran y no ven más que sol y playas, sin valorar el entorno, el paisaje y el paisanaje; otros observan y descubren el sentido, el latido, el ritmo y el significado de la cultura, la historia y el patri-



**MARIONA CARULLA, EN EL PATI DE CAL BISBE.** La presidenta del Orfeo Català reflexionó en voz alta -en el marco espléndido cedido por la diócesis- sobre las fortalezas, debilidades y oportunidades de Menorca. Una intervención lúcida que reabre el debate sobre el presente y el futuro modelo turístico de la Isla. ● FOTO: JOSEP BAGUR GOMILA.

monio de la Isla. ¿Cuántos de los miles de turistas que vienen a Menorca se interesan por las actividades del Ateneu, el Cercle Artístic y el Orfeo Maonès?, ¿quiénes saben que en 1993 fuimos declarados Reserva de Biosfera, que aspiramos a ser Patrimonio de la Humanidad por los monumentos talayóticos, que organizamos ópera en el Principal de Maó y el Premi Born de Teatre en Ciutadella?, ¿cuántos conocen las secciones y las publicaciones del Institut Menorquí d'Estudis y que desde 1979 la Obra Cultural de Menorca edita con mucho esfuerzo la Enciclopèdia de Menorca, precariamente salvada tras entrar en suspensión de pagos? Preguntas que quedan sin respuesta porque forman parte del debate que nunca llegamos a afrontar.

Porque Menorca, esta isla tan protegida, con tanta riqueza cultural y tradición cultural, es un entorno exclusivo que se corrompe con el turismo de masas. Somos víctimas de un crecimiento torpe y desordenado. El Rey emérito, **don Juan Carlos**, preguntó, tras sobrevolar la Isla en helicóptero, cómo habían autorizado las administraciones la construcción de algunos grandes hoteles-mamotreto en primerísima línea de la costa menorquina.

Al mismo tiempo sufrimos la presión del 'todo incluido', que debería incluir -además de la es-

tancia, pitanza y bebida *full* en el hotel- las visitas a los monumentos y la participación en las actividades -el festival de *Pedra Viva* de Lithica, los *concerts d'estiu* y las *tertilies a la fresca*- que entusiasman a la fundadora del consejo de familia de Agrolimen.

Tendremos la oportunidad de continuar este necesario análisis el martes 26 de julio en el patio del hotel Can Faustino de Ciutadella, en la próxima conferencia-coloquio del ciclo «(re)Pensar Menorca», a cargo del emprendedor y promotor francés **Laurent Morel-Ruymen**. Reflexionará en voz alta, tras ser presentado por **Mónica Pons Morales**, sobre «*Calidad y excelencia: el camino virtuoso para Menorca*».



**Laurent Morel-Ruymen pondrá el contrapunto a Mariona Carulla.**

## La izquierda, en el diván

Las formaciones de la izquierda menorquina se han instalado en el diván para el análisis y electroschock de la derrota cosechada el 26 de junio. Més per Menorca y Esquerra de Menorca-EU atribuyen el mal resultado a la improvisación, la confusión, la falta de entusiasmo (sic) y el partidismo.

La suma aritmética de los resultados que, por separado, habían conseguido Més per Menorca, Podemos y Esquerra de Menorca-EU en las elecciones generales celebradas cinco días antes de Navidad, el 20-D, garantizaba a estas formaciones el escaño de senador. En las segundas genera-

les, del 26-J, dos días después de Sant Joan, el PP-Menorca revalida el acta de senadora con **Juana Francis Pons Vila**, y la candidatura de Units Podem Més, **Marga Benjeam**, logra menos votos que los obtenidos por las tres formaciones cuando se presentaron desunidas, seis meses antes.

La asamblea de Més per Menorca constata con aflicción que «la confluencia, en lugar de sumar, restó». Descubre que «no es válida cualquier fórmula para tener representación». Porque Més y Podemos se repelen. Todo se hizo mal, se forzó un acuerdo desde la precipitación y, encima, sin disimular, Més per Menorca dio libertad de voto al Congreso porque ni **Juan Pedro Yllanes** ni **Mae de la Concha** eran sus candidatas, y **Antoni Verger**, era de Més per Mallorca, partido en el que suelen ver a **Nel Martí** más como un infortunio que como un socio.

La desilusión inicial se arrastró hasta el final, pero EM-EU no quiere valorar ahora qué partido ha tenido la culpa de qué. Pues haría bien en averiguarlo para evitar nuevos disgustos en el futuro. Entre las repercusiones de los resultados del 26-J destaca la redefinición de la comisión de seguimiento de los *Acords de Govern*, suscritos en junio de 2015, para darles un contenido más político. Y, sobre todo, cómo evitar que Podemos ejerza más de oposición que el PP en el Parlament.

## PREGUNTAS DE LA SEMANA

¿.....?

¿Lograrán la Guardia Civil y Capitanía Marítima identificar la embarcación que rompió el cable submarino en Cala en Bosc y provocó el vertido?

¿Cuándo estará redactado el informe encargado por el Consell al abogado **Josep Massot** sobre el Carní de Binimotí?

¿Dará respuesta el Consell Social de la Lengua Catalana a las críticas de Ascome por la 'imposición lingüística'?

¿Cuándo estará tramitado el proyecto y licitará el Consell la construcción de una pasarela para acceder al Lazareto desde la carretera de La Mola?

¿Qué día intervendrá la delegada del Gobierno en Madrid, **Cristina Cifuentes**, en las *Tertilies d'Estiu des Mercadal*?



Cantarani y Abramovich, en Lítichica. ● FOTO PEP SALVADOR

# Un refugio de música y piedra

## R.P.A.

Comentaba el laudista Ariel Abramovich que durante el Renacimiento «el lugar ideal para ofrecer un concierto era una pequeña sala y no más de cinco personas». Un espacio para nada parecido al que se encontró en Lítichica, pero donde junto a su compañero de escenario, el tenor Giovanni Cantarini, logró crear una entrañable atmósfera para envolver la segunda cita del festival Pedra Viva, que con el espectáculo «O Passi Sparsi» estuvo dedicada a recuperar composiciones del *Cinquecento*.

Asistieron al concierto cerca de un centenar de personas, un evento que fue presentado por el director artístico del festival, Joan Taltavull, acompañado de Mariona Carulla, presidenta del Palau de la Música Catalana además de padrina y mecenas de Pedra Viva, evento que continuará el 21 de julio con la representación de «Carmina Burana» a cargo del Cor Jove de l'Orfeó Català.

# Barcelona clàssica

música vocal, instrumental, simfònica i òpera

[Pàgina principal](#) [Agenda completa](#) [Top-10 del mes](#) [Clàssica low-cost](#) [Qui som](#) [En castellà](#)

dilluns, 18 de juliol de 2016

## Esteve Nabona: "Els joves d'ara em demanen Händel i Bach"

Dimarts, 19 de juliol, el **Cor Jove i el Cor Mitjans de l'Orfeó Català** tanquen la seva temporada al Palau de la Música Catalana amb la cantata *Carmina Burana* de Carl Orff.

El concert presentarà la versió per a dos pianos i percussió de l'obra d'Orff, amb la participació del conjunt Percussions de Barcelona i dels pianistes **Josep Buforn** i **Josep Surinyac**. Hi actuaran com a solistes vocals la soprano **Marta García Cadena**, el tenor **Beñat Egiarte** i el baríton **Josep-Ramon Olivé**.

El concert el dirigeix **Esteve Nabona**, director del Cor Jove de l'Orfeó Català, qui ha parlat amb Barcelona Clàssica per a fer balanç de la temporada, parlar de projectes de futur, explicar com han estat els primers contactes amb Simon Halsey, el nou director de l'Orfeó Català i fins i tot repassar la seva trajectòria personal.



Esteve Nabona Foto: A.Bofill

### Barcelona Clàssica: Quin balanç feu de la temporada?

**Esteve Nabona:** Diria que estem en un moment en què es veu la progressió dels últims anys. Gràcies al treball fet durant les darreres temporades i a les aportacions de tots - dels professors de cants, dels de lectura musical, de la feina feta al Cor Infantil, etc.-, tenim capacitat de treballar les obres amb més profunditat i més ràpidament.

Aquesta ha estat una temporada amb molta activitat. Hem fet més de 20 concerts amb 6 programes diferents. Vam començar amb el *Rèquiem* de Fauré, a la inauguració de la temporada de l'OBC; després, el **concert-homenatge a John Rutter**, el *Cantem el Messies* i la banda sonora de *Star Wars*... I només al primer trimestre!

### B.C. Juliol també ha estat molt intens...

**E.N.** Tanquem l'any amb un juliol també molt actiu, amb quatre concerts i dos programes nous: un **repertori de compositors francesos**, al Palau de la Música Catalana i també al Festival Extensió del Festival Internacional de Música y Danza de Granada, i el *Carmina Burana*, amb el qual actuarem també al **Palau** i a **Ciutadella**, a Menorca.

### B.C. Per què heu triat fer el *Carmina Burana*, que és, potser, una de les obres més repetides a la programació?

**E.N.** És una obra del gran repertori per cor. La fem perquè ens la demanen i sabem que hi ha públic que la vol sentir. Serà una versió amb dos pianos i percussió. Busquem una versió dinàmica, brillant, molt lluminosa. Per aquest concert, comptarem amb un cor d'uns 60 cantants, amb reforços del Cor de Mitjans del Palau.

### B.C. Ja us ha sentit Simon Halsey, el nou director de l'Orfeó Català?

**E.N.** Ens ha sentit i ens ha convidat a fer el *Rèquiem* de Verdi amb la *London Symphony Orchestra* i l'Orfeó Català, la propera temporada. És una obra on calen més de 100 veus i, en lloc d'utilitzar reforços de cors de fora, seran cantants del Cor Jove.

### B.C. Habitualment, hi ha molta connexió entre l'Orfeó Català i el Cor Jove?

**E.N.** La connexió amb l'Orfeó cada vegada és més forta. Abans, costava més. A l'Escola Coral de l'Orfeó Català hi ha noies que comencen als sis anys i, de vegades, quan arriben a l'edat adulta, troben que necessiten provar altres coses. Però als últims anys sembla que el percentatge de gent que s'incorpora a l'Orfeó Català està creixent. Actualment, aproximadament un 40% dels cantants de l'Orfeó han tingut experiència en els cors de l'Escola.

### B.C. Quins projectes prepareu per a l'any vinent?

**E.N.** Al cor li fa molta il·lusió el **concert amb l'OBC per a la banda sonora de *Les dues torres*, d'El senyor dels anells**. Ja vam fer l'any passat la primera pel·lícula de la trilogia, *La comunitat de l'anell*.

### Propers concerts

Avui

Es mostren els esdeveniments posteriors al 19/7.

[Cerca esdeveniments anteriors](#)

**dimarts, 19 de de juliol**

19:00	Do d'acords
20:00	Orquestra de Cè
21:00	Cor Jove de l'Or

Calendari

### Subscriu-te per e-mail

E-mail

**Barcelona Clàssica** - ...

M'agrada la pàgina 212 M'agrada

### Segueix-nos a Twitter

### Tweets by @BCNClasica

Barcelona Clàssica Retweeted

**Beñat Egiarte** @egiartenor

Me siento privilegiado! Assaig general #CarminaBurana @palaumusicacat @Corjove @JosepBuforn @estevenabona Demà 21:00

[Embed](#) [View on Twitter](#)

### El més llegit

**Eleonora Buratto:** "Sento a Mimí dins meu: en el meu cor, en la meua veu ..."

**Maria Manzano:** de Cadis a Nova York (passant pel Conservatori del Liceu)

El primer Concurs de Violí de Barcelona aplega una cinquantena de violinistes amb futur



Concert del Cor Jove de l'Orfeó Català  
Foto: A. Bofill

També és especial el *Messies* familiar i, per descomptat, el Concert de Sant Esteve, tot un repte sempre. I, pel que fa a nous programes, tindrem "De la mort a la vida", amb una primera part d'obres barroques (el *Miserere* d'Allegri i les *Funeral Sentences* de Purcell) i una segona part amb l'obra d'Elgar *From the Bavarian Highlands*, composta per l'autor durant una estada a Alemanya, amb poemes a l'estil dels valsos amorosos de Brahms. A més, també farem el *Rèquiem* d'Albert Guinovart i actuarem al *Simposi Coral* que es farà a Barcelona el juliol del 2017.

#### B.C. A nivell personal, que t'aporta la direcció del Cor Jove?

E.N. El dirigeixo des del 2003 i és un cor que m'estimo molt. M'encanta dirigir gent jove; quan ho faig, no puc evitar veure'm a mi mateix quan tenia la seva edat, una etapa especial, de descobriment de tantes coses.

#### B.C. Diuen que els joves d'ara són diferents dels d'abans.

E.N. En part, és cert. Ara tenen més formació i són més oberts. Saben valorar la bona música. Abans em trobava de vegades amb la demanda de fer gospel o música africana; ara em demanen Händel i Bach.

#### B.C. No tens la possibilitat de necessitar un canvi en algun moment, després d'una etapa tan llarga al capdavant del mateix cor?

E.N. El Cor Jove és per cantants entre els 16 i 25 i això comporta que ells es renoven molt. En quatre anys, el cor es transforma totalment i és com si tingués un cor nou. Així no ens avorrim mútuament; ni ells de mi, ni jo d'ells.

#### B.C. Quan vas començar a estar relacionat amb la música coral?

E.N. Els meus pares es van conèixer cantant en un cor a l'escola de l'Orfeó de Sants i, naturalment, quan era petit, em van apuntar. També em portaven al Palau de la Música, a les temporades de l'OBC dels anys 70 i 80, sota la direcció d'Antoni Ros-Marbà. I en aquells concerts em faig fixar en la trompa. Vaig seguir cantant, però paral·lelament vaig començar a estudiar l'instrument.

#### B.C. I així és com iniciés la teva carrera com a músic professional.

E.N. Si. En acabar la meua formació, vaig col·laborar com a trompa amb orquestres professionals: l'OBC, la Simfònica del Vallès, l'Orquestra del Liceu...

#### B.C. Com vas tornar a la música coral?

E.N. Amb 17 anys, em vaig incorporar a l'Agrupació Cor Madrigal i el director, Manel Cabello, em va proposar ser el seu assistent i em va suggerir que fes algun curs de direcció coral. I cada vegada vaig anar aprofundint més fins que va arribar un moment en què estava dedicant-me professionalment tant a la direcció com a l'instrument. **Treballava des de les nou del matí fins a la mitjanit**; al matí, assajava amb l'orquestra; a la tarda, estudiava i a la nit, assajava amb els cors. Aquell ritme era impossible de portar, i encara més quan es donava la coincidència de concerts.

#### B.C. Un ritme insostenible...

E.N. Havia de renunciar a alguna cosa i em vaig adonar que amb la trompa estava estancat. Em feia més feliç dirigir cors. Vaig deixar d'estudiar trompa diàriament i vaig renunciar a les feines com a instrumentista. I només dos mesos després d'aquesta decisió, em va trucar Josep Vila proposant-me que presentés un projecte per a dirigir el Cor Jove.

#### B.C. Portes altres projectes, a banda del Cor Jove?

E.N. Ara mateix estic centrat en aquesta formació. Si faig algunes col·laboracions puntuals, com les formacions pel *Messies participatiu* de "la Caixa" –enguany ajudaré a preparar el concert de Barcelona-. I també col·laboro amb el *projecte social del Palau de la Música Clavé XXI*, on participen més de 1.300 nens.

#### B.C. Com a expert en cant coral juvenil, et preocupa que als concerts corals i de música clàssica en genera es vegi molta més gent gran que joves?

E.N. Hi ha molta gent jove que canta, però el jove busca uns projectes diferents als concerts multitudinaris. De totes maneres, de l'envelliment de la música clàssica ja se'n parlava quan jo era petit i venia amb els meus pares al Palau de la Música. **Potser la gent no s'interessa per la música clàssica fins a una certa edat.** Estaria bé fer un estudi sobre això.

Recomanar-ho a Google

Cap comentari:

Publica un comentari a l'entrada



Daniel Espasa: "A la interpretació barroca hi ha grans dosis de creació, igual que a la música moderna o el jazz"

Barcelona Piano Academy: els joves talents del piano es troben a Barcelona

#### Articles publicats

▼ 2016 (126)

▼ de juliol (10)

[Esteve Nabona: "Els joves d'ara em demanen Händel ...](#)

[El millor de la setmana: de festivals, i sense sor...](#)

[El Gran Teatre del Liceu presenta una versió ultra...](#)

[El Monestir de Pedralbes presenta la nova edició d...](#)

[Maria Manzano: de Cadis a Nova York \(passant pel C...](#)

[El millor de la setmana: concerts per a combatre l...](#)

["Bohème" a la fresca](#)

[Daniel Espasa: "A la interpretació barroca hi ha g...](#)

[El millor de la setmana: tots a cantar](#)

[Barcelona Piano Academy: els joves talents del pia...](#)

▶ de juny (18)

▶ de maig (18)

▶ d'abril (20)

▶ de març (19)

▶ de febrer (20)

▶ de gener (21)

▶ 2015 (48)

#### Cercar en aquest blog

Cerca

#### Idioma

Selecciona l'idioma ▼